

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 10. De ardenti zelo, quo exoptabat salutem omnium hominum, &
admirandis rebus, quæ illi ea in re evenerunt cum Deo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPVT X.

De ardenti zelo, quò exoptabat salutem omnium
hominum, & admirandis rebus, quæ illi ea in re evenerunt
cum DEO.

*H*abitâ notitiâ, & cogniti-
one tot miseriarum mun-
di, quam DEVS commu-
nicabat sue famule, indi-
es magis exardescibat in
ejus corde fervens zelus,
quo exoptabat salutem proximorum, instar
insatiabilis ignis, qui nunquam dicit, suffi-
cit; quem ipsemet DEVS confortabat novis
revelationibus, de his necessitatibus, quas de-
inceps referemus.

§. I.

*I*n primis declaramus ipsius verbis vehe-
mentiam hujus zeli, ac ingentem dolo-
rem & cruciatum, quo propterea divexaba-
tur, quò videret tot mundi miserias; cum
admirabili alloquio, pleno solatij, quo illam
DEVS replevit (in Decembri, anni 1619.)
In ista afflictione, inquit, plerumq; Domi-
nus meam animam ingenti & insolito dolo-
ris sensu commotam ducit ad contem-
plandum magnum nostrum DEUM ac
Dominum, graviter, atq; tot & varijs mo-
dis offensum, nec non agnoscendam per-
versitatem innumerarum animarum, ea-
rundemq; damnationem, ad quam idcir-
co deveniunt. Et afflictiones, penæ, ac
infirmities proximorum itâ meam ani-
mam excruciant, meumq; cor quasi vul-
nerant, ut mihi omnes videantur esse,
quodammodo membra corporis mei,
mihiq; uniti, & incumbentes meis hume-
ris. Dum sic esset constituta mea ani-
ma, quâdam vice me veluti dormituri-
entem excitavit Dominus, dicendo: Audis-
ne, Anima? expurgare. Hâc Domini
voce citissime fui excitata, & dixi cum af-
fectu magni amoris, ac reverentia: Quid
vis, mi DEUS ac Domine? jube me fa-
cere sanctissimam Voluntatem tuam.

Tum Dominus dixit: Anima mea, video
te afflictam, contristatam ac mœrentem,
propter vehementem dolorem, quem per-
cipis ex eo, quò videas vilipendi & of-
fendi gloriam meam ac honorem, quan-
tum est in hominibus, atq; propter tam
multas animas, quæ versantur in statu æ-
ternæ damnationis. Plurimum mihi id
placet, & compatio tibi. Verumta-
men gaude in me, & bono esto animo,
ob id, quò tibi dicam: Scias velim, uni-
versam humanam naturam esse unum
corpus, cujus anima & vita sunt mei justii,
& mei Sancti, quos mihi elegi jam inde à
mea æternitate. In ista anima & hac
vita istius corporis defixos habeo oculos
& obtutum: atq; hi sunt, qui manent in
meo corde, quòsq; ego in illo gero, & qui-
bus oblector, glorior ac recreor. Ablatâ
verò istâ animâ ac vitâ ejusdem corpo-
ris, quæ est formosa & sponsa mea, ac sub-
sistit, habetq; gratiam in oculis meis, om-
nia reliqua membra putrida & vitiata hu-
jus corporis naturæ humanæ, non curo,
nec mihi displicet, quòd, cum sint talia,
propter suam malitiam & culpam abscin-
dantur, & projiciantur in ignem, quamvis
non sine dolore & afflictione animæ. Itâ
facit bonus & sapiens Medicus, qui atten-
dens ad id, quòd præcipuè prodest infirmo,
estq; maximum ac optimum, nimirum
ad vitam hominis, & ipsius substantiam;
cæterum non curat, quòd abscindantur,
vel adurantur quæcunq; membra putrida
& vitiata illius corporis. Quocirca, Ani-
ma mea, noli consternari, vel animo con-
cidere, sed quiescendo in meo corde &
mente mea Divina, habe solatium in me,
& in operibus meis ac judicijs altissimis &
secretissimis meæ Justitiæ, in quibus omni-
bus relucet ac resplendet mea Bonitas &
Misericordia, quemadmodum dixit Moy-
ses

ses, quando me vidit. Mea anima audivit hos Divinos fui DEI ac Domini Sermones, quibus est summopere recreata & animata, atq; exhilarata in suo DEO. Et sic fuit finita illa Divina communicatio.

§. II.

Effectus hujus zeli videbimus in ardentissimis desideriis, quæ se habere ostendit, ut salvarentur non pauci, neq; tantum multi, sed omnes homines, in quadam visione, hunc in modum. Quodam die (in Martio anni 1622.) fui deducta à meis Dominis Sanctis Angelis ad cælestem Jerosolymam, usq; ad conspectum Domini DEI. Transivi per quasdam veluti nubes, quæ quodammodo rumpebantur; erant enim ex materia spissa, tamen penetrabili; & postquam illas transivissem, iterum condensabantur: atq; eo modo, cum non exigua mea molestia, perveni ad conspectum DEI. [*hoc significat, quàm difficilis sit via ad DEI conspectum, & quòd derelinquenda sint omnia terrena, ut ad illum perveniat.*] Postquam me Divina Majestas vidisset, dixit mihi: Anima, esne hic? venisti huc jussu meo, quid vis? pete, quod tibi placet, quia id faciam. Ego avidissimè, ex Divina inspiratione, respondi: Mi Domine, salutem omnium hominum peto; quod petebam, iterando inter ardentia desideria & affectus identidem: Salutem omnium hominum, salutem omnium hominum, peto, Domine. Hoc dicto fui summo impetu projecta ad meum locum, ac si aliquis projiceret gravissimum lapidem, qui rueret ad suum centrum: Ego tamen non solum non fui consternata, neq; concidi animo; ut potius, videns me in meo loco, animosius ac ardentius repetierim: Domine, salutem omnium hominum à te peto; & attollebam vocem, repetendo eandem petitionem: quin imò etiam si deturbarer ad infernum, peterem salutem hominum. Interea mihi comparuerunt duo Sancti Angeli ex superioribus, & gravissimi, interrogaveruntq; me: Anima, quid vis? Ego dicebam: Salutem omnium hominum.

Illi mihi dixerunt: Ducemus te iterum ad Dominum diversâ viâ, & facili, ut progrediaris absq; defatigatione, ibi pete, quod volueris. Duxerunt me quâdam viâ tam pulchrâ, amœnâ & gratiosâ, ut absq; ulla mea molestia pervenerim ad conspectum DEI. Divina Majestas me suscepit peramanter, dixitq; mihi: Anima, dic mihi, quid velis? Ego respondi: Mi Domine, ut salventur omnes homines. Dominus autem reposuit: Multum petis. Adverte, me, licet sim omnipotens, & possim omnes salvare, nihilominus operari juxta mea Divina decreta, relietâ hominibus libertate, ut pro sua voluntate disponant de sua salute. Non cogo ipsos, dedi illis liberum arbitrium, & multi sunt, qui non bene uti meâ misericordiâ, nec respondere meis vocacionibus, suntq; mihi refractarij. Fieretne bene, si aliquis Rex ignosceret omnibus suis subditis rebellibus, qui contra ipsum conspiravissent, abutentes ipsius benignitate? certè, non. Tempera tibi: pete aliquid aliud. Ego respondi: Quod peto, Domine, est, ut salves millena millia hominum. Adhuc non bene petis; est multum; pete aliquid speciatim, dixit Dominus: Accede; nonne tibi sufficet, si salvem tot homines, quot potest capere aliquot Regnum? Huic dicto Divino me oportebat acquiescere. Et Dominus mihi pollicitus est, se id facturum: quo fui contenta. Postquam discessi à Domino, reperi me in meo angulo, quo me deduxerunt Sancti Angeli. Benedictus sit DEUS in omnibus operibus suis. Amen.

Perseverante hoc eodem affectu, ac desiderio salutis omnium in mea anima, post paucos dies dixi Domino: Domine, dona mihi aliquid, quod tibi dem; sum enim pauperrima, neq; quod tibi offeram, habeo, nisi tu mihi id dones. Respondit mihi Dominus aliquantò post: Quandoquidem hoc dicis, accipe, quod tibi volo dare. Conspexi derepente solam quandam manum habentem digitos terram versus directos, inter quos tenebat quandam nigrum instar picis. Deinde vidi quandam orbem filaceum, ex quo aureum filum

filum ducebatur per digitos illius manūs; ubi, dum perveniret ad eam rem nigram, similiter nigrescebat, & conglomeratum evadebat unum quid cum illa. Tum dixit Dominus: Accipe hoc. Ego, meo more, timens, tergiversabar, donec in raptu rem illam nigram, quæ erat quasi quadrata, posuisset Dominus ad meam manū; ubi fuit subito versa in gemmam. Statim intellexi, quid significaret, ideòq; ipsam cum magna voluntate offerebam DEO, qui mihi dixit: Ista res nigra, obvoluta filo aureo, quod ab illa est denigratum, est anima cujusdam divitis, quæ per suas divitias se multis peccatis implicuit: Propter tuas autem preces ac tanta desideria, illam converti ad me, donaviq; tibi, ut eam mihi offerres, ac satisfaceres huic desiderio, quo teneris, ut salventur homines.

§. III.

Aliās (in Septembri Anno 1618.) ait, mihi inspiravit DEUS tanta desideria conversionis infidelium, ut mihi præ illis cor dirumperetur. Hoc igitur petebam à Domino, quàm instantissimè poteram. Et Dominus mihi dicebat, postulare etiam ab ipso suam Justitiam, ut vindictam sumat de his Infidelibus. Ego autem dicebam Domino: Non, Domine, Tua Majestas illis debet parcere, & eos convertere ac adducere ad suam Ecclesiam. Speciatim cogitabam de infidelibus Japoniæ & Chinæ, nec non de Hæreticis Galliæ, Angliæ, & Germaniæ, atq; id peto quàm frequentissimè à Domino.

Alio die me Dominus de nomine vocavit, dixitq; mihi: Audis, Anima? Respondi: Ità, Domine. Subjecit Dominus: Visne venire mecum? Ità, Domine, ajebam, ego. Tum Dominus: Ibisne, quò te ego duxero? Respondi: Ità, Domine. Quare Dominus me subito secum univit, unione quãdam admirabili, duxitq; me unà ad quendam locum, ex quo mihi totum mundum valde clarè ac distinctè ostendit obiter lustrandum, & dixit mihi: Vidēsne ibi Galliam, Angliam, Turciam, &

reliquas mundi partes, ac Provincias, quæ sunt destitutæ Fide. Dic mihi modò, quam ex his Provinciis velis, ut illam in tui gratiam convertam ad fidem? Ego respondi: Vellem, ut omnes te cognoscerent & amarent. Dominus autem respondit: Hoc non est congruum meæ Justitiæ: dic, qualem ex ijs velis? Ego quamvis oculis meis obverfaretur Gallia, nihilominus oravi pro Anglia, & dixi: Domine, Angliam. Dominus mihi respondit: Hæc Regio non est ad id disposita; significando mihi, magnam nunc viventis Regis Angliæ improbitatem. Nihilominus mihi Dominus dixit, futurum, quod petebam; non hac tamen ætate, sed aliã. Ego reposui: Semper Tua Majestas mihi dicit, se facturum ea, quæ ego non sum visurus. Memineram enim mihi à Divina Majestate fuisse dictum aliquid aliud hujusmodi. Dominus autem mihi dixit, ita expedire, ut non videam quãdam, quæ Divina ejus Majestas mihi dicebat, sed ut videam alia: atq; sic futurum cum Anglia, quæ secuturis ætatibus esset convertenda, non expresso ullo certo tempore; quòd id non esset eventurum in vita hujus Regis, modò regnantis.

§. IV.

Admirabilior, magisq; obstupescenda, fuit sequens visio: Dum agerem, inquit, cum Domino, ostendit mihi eclipsim solis & lunæ, quæ significabat ipsummet DEUM iratum & offensum; & quosdam Angelos, qui quodammodo discutebant illas tenebras, ut una pars solis aliquantum claresceret. Subito autem quãdam nebula obumbravit Solem, & orta est ingens tempestas pluviz, grandinis, tonitruorum ac fulminum decidentium ex Cælo super mare, & multas naves, ac homines, qui ipsis vehebantur, quas comburebant ac submergebant. Et multi ex illis hominibus ruebant ad Infernum, alij verò deveniebant ad Purgatorium; id quod mea anima spectavit cum ingenti afflictione, ac dolore, implorando Divinam misericordiam

cordiam. Deinde vidi Christum Dominum affixum Cruci, quasi in aëre, inter Cælum ac terram, & veluti imminentem illi procellosæ nubi, quæ significabat Justitiam DEI punientis eos homines, quemadmodum luna eclipsata similiter repræsentabat Justitiam DEI, relinquentis in obscuritate ac tenebris multas animas, propter ipsarum peccata: Angeli DEI, illâ discussione tenebrarum significabant, se voluisse suâ intercessione placare iram DEI, sed tandem, etiamsi aliquid profecerint, non tamen tantum, ut cohiberent impetum Divinæ indignationis. Atq; ipse Filius DEI exhibens suo æterno Patri, in illo mysterio, ea, quæ passus est in Cruce pro peccatoribus, licet sit eorum advocatus, nihilominus propter malam ac perversam dispositionem animarum, non potuit efficere, ut DEUS remitteret rigorem suæ iræ, eò quòd jam ita essent res comparatæ, ut non posset amplius desistere ab exercenda justitia, & à concedendo loco Divinæ indignationi. Omnia ista manifestavit DEUS meæ animæ.

Posthoc me duxit DEUS ad cælestem Jerosolymam, & constituens me in suo conspectu, mihi dixit: Nunquid vidisti, & intellexisti, quod contigit? Tu, pro tua charitate, omnia facis, ac si te aliquid horum concerneret, quia commiseratione tangeris, ac doles, propter afflictiones & mala aliena, quasi propria, ideòq; affligeris ob peccata proximorum, & intercedis apud me pro ipsis, ac si essent tua, atq; eodem modo gaudes & recrearis alienis bonis. Jam ego te, ex mea bonitate, utq; tibi ista compensem, volo exornare duplici veste; unâ albâ, quæ significat gaudium de bonis alienis, & aliâ rubrâ, pretiosâ, splendidâ, quæ repræsentat afflictionem ac dolorem, quem sentis propter damna & mala aliena. Atq; hoc dicto, induit Dominus meam animam imprimis veste albâ, ac tum rubrâ, quæ tota resplendebat, & erat exornata pretiosis gemmis. Deinde accepit Dominus, unâq; omnes tres Divinæ Personæ, quandam grandem catenam auream splendidam,

quam, ubi triplicatam circumposuisset meo collo, intuitus est amanter & benignè meam animam, dixitq; illi: Bene tibi congruunt hæ vestes, & appares sponsi manu ornata ac vestita: deducam te modo ad thalamum, donec adveniat dies nuptiarum celebrandarum, in nunquam terminanda æternitate. Tum me Sancti Angeli statim deduxerunt in meum locum. Postquam mihi fui reddita, dixi magno affectu: Aliâ vice, mi DEUS, ac Domine mi, quando tu exeres tuam iram, sicut fecisti, ego me constituam in medio tempestatis & fulminum, brachijs quàm maximè expansis, ut pro viribus contineam, furorem tuæ indignationis; atq; id mea anima dicebat DEO cum magno dolore, & videor mihi per omnes hos dies ferre universos homines, quasi incumbentes humeris, atq; sub meis brachijs, tanquam filios viscerum meorum, cupiens ipsos juvare, ac tueri ab omni malo & peccato: Verùm, quia nihil valeo, nec possum, omnia terminantur in his affectibus ac desiderijs; quamvis Dominus, ut me consolaretur, dixerit, multis à se fuisse præstitam gratiam, propterea quòd sit qui est, & ego miserabilis id ab illo petiverim.

§. V.

*S*avior & gratiosior fuit sequens visio in favore proximatorum. Dum, inquit, (in Julio Anni 1622.) vehementer angerer & exagitarer quibusdam apprehensionibus, quibus me Dominus permittit vexari aliquot diebus, & miserabile corpus vehementer esset confractum ac afflictum doloribus, alloquutus est Dominus meam animam peramanter & benignè, compatiensq; mihi, propter meos dolores, ac internas afflictiones, dixit: Anima mea, quid habes? quæ causa est tui doloris & afflictionis? requiesce modo in me, & cessent tuæ afflictiones, quia non habes, cui affligaris, neq; ullam rationem, ob quam angaris. Considera, quid à me velis, & pete à me, quod volueris. Audiens mea anima hæc Divina verba, fuit repleta summo

mo solatio & gaudio, atq; rapta est quasi in ecstasim, ac unita suo DEO; ubi verò sibi aliquantum est reddita, priusquam esset præparata, vel scivisset, quid esset petitura à suo DEO, incepti altâ voce dicere: DEUS mi, & Domine mi, ac omne bonum meum, quod mihi à te peto dari, quòd; mihi debes concedere, est, ut impertiaris tuam sanctam Benedictionem, ex tua infinita bonitate, omnibus, qui se mihi commendaverunt: neq; aliter ullo modo fieri oportet, sed necesse est, ut ipsis bene preceris. Et cum eo fervore ac affectu expandebam mea brachia, valdèq; procul in altum elevata clamabam & dicebam: Filij mei animæ meæ, (quod aliàs nunquam dico) venite huc, quàm citissimè, nolite morari (& advocabam illos manibus,) ut suscipiatis benedictionem vestri magni DEI, ac Domini. Ad hanc invitationem & vocem meæ animæ veniebant omnes celeriter, cum suis Angelis Custodibus, qui ipsos adducebant. Agnovi quosdam ex illis, qui advenerant, & simul sumpti erant plures, quàm ut possent locum habere in aliquo magno templo. Cùm viderem omnes illas animas circa me, & coram Christo Domino, affluebam ingenti solatio, & prostrata ante ipsius Majestatem, repetebam meam petitionem, ac dicebam: Vidésne eos hîc, mi DEUS ac Domine; da illis benedictionem. Audivit me Dominus perquam amabiliter, ac amènum exhibendo suum Divinum vultum, & amantissimè, gravissimèq; his meam animam est alloqvutus Divinis verbis: Quid est hoc, Anima? quis te huc adduxit, cum ista vehementia, tam ferventium affectuum? quid vis, & petis? quiesce jam, neq; sis ità præceps, & attende bene, quid petas: volo enim tibi dare tempus loquendi. Ad hæc dicta, tam divina & mirabilia, quibus DEUS meam animam fuerat affatus, ipsa pro suo fervore respondit: DEUS mi, & Domine mi, ego bene scio, quid petam: est enim, ut, pro tua infinita bonitate & misericordia, impertiaris tuam sacram benedictionem omnibus istis animabus, quæ hic adsunt, in Divino tuo conspectu. Be-

ne dicis, Anima, (ajebat Dominus) ego quæro, an fortè scias, ipsas omnes habere dispositionem requisitam, ut illis præstem istam gratiam, & misericordiam, quam tu petis? mea anima respondit: Mi Domine, non habes, quod opponas meæ petitioni, hanc enim gratiam hodie infallibiliter à te præstari oportet, propter tuam bonitatem & misericordiam. Tum mihi dixit Dominus: Visne forsitan, ut transgrediar leges, jam inde à mea æternitate consignatas in tabulario meæ Sapientiæ ac Divinæ Justitiæ, quas nequeo præterire? nimirum, creaturam debere esse dispositam meâ gratiâ & auxilio, ut ipsi conferam novas gratias ac misericordias, & illa easdem à me suscipiat. Etiam si enim mea potentia sit infinita, quâ possum facere omnia, quæ volo; leges tamen meæ stabilitæ sunt, quales esse dixi. Quid respondes ad hoc? Quando mea anima, audivit ista dicentem suum DEUM, prostravit se & obmutuit, nesciens quid diceret, atq; ut erat attonita ac obstupefacta, aspiciebat quaquaversum, ubi essent ipsius Sancti Angeli, sed ipsi tacebant, & nihil loquebantur. Interea mea anima abruptit silentium, & cum magno fervore ac vehementia dixit suo DEO; Domine mi, & DEUS mi, bene omnia dixisti; verumtamen ego me ijs non implico, neq; illa cupio intelligere, & nolo aliud facere, quàm conijcere oculos in tuam infinitam bonitatem, potentiam, & sapientiam ac misericordiam: cæteroquin potes facere quidquid vis, quòd; est conforme tuæ sanctissimæ Voluntati. Hoc ego arripio, & huc recurro, neq; aliud quidam scio. Domine mi, rogo te per temetipsum, ut in mei gratiam bene preceris omnibus istis hminibus; & interea vocabat omnes celeriter dicendo: Venite citò filij mei, ad suscipiendam benedictionem nostri DEI. Audivit Dominus hos meæ animæ ardores divi, & cum summa complacentia atq; gravitate, ac dixit: Verè es valde fervens, Anima mea, & convicisti me, ideòq; quàm promptissimè, & libenter volo facere, quod à me petis. Statim autem atq; hoc dixit Dominus, omnes illi Sancti Angeli præ-

sententes inchoaverunt quandam Divinam & cælestem musicam, atq; paulò post cessaverunt, ac tum Majestas JESU Christi, Nostri Domini DEI & Homini veri, cum summa autoritate dedit tres benedictiones omnibus ijs animabus, quæ aderant, dicendo latinè: Benedicat vos omnipotens DEUS Pater & Filius, & Spiritus Sanctus. Et omnes illi beati spiritus suo cælesti cantu responderunt: Amen. Deinde surrexerunt omnes eæ creaturæ, quæ se prostraverant, ut susciperent benedictionem sui DEI, & fuerunt abductæ à suis Angelis Custodibus, qui ipsas adduxerant ad suscipiendam illam gratiam DEI. Ego mansi in magno raptu, & quando ad me redij, reperi me plenissimam solatio, agebámq; magnas gratias DEO, pro omnibus operibus ipsius ac misericordijs. Ipse sit benedictus in æternum, Amen.

Alio die manè, dum quasi essem immemor præteritorum, mihi loquutus est Dominus, ac dixit: Anima, quid faciunt illi homines, quibus te procurante & petente bene precatus sum? quid egisti cum ipsis? Quia eram distracta & abrepta, audiebámq; Dominum, respondi: Domine, nescio quid actum fuerit; tu id scis, mi DEUS, tu omnia nósti. Invigila illis, & conserva mihi ipsos, ac da ijs maxima auxilia; & erám quasi confusa. Videns me Dominus ita constitutam, dixit mihi quàm benignissimè & amantissimè: Ecce, volo tibi dicere, quid agatur. Scias velim, ab omnibus illis animabus me fuisse ardentè & instanter rogatum, ut propter tua merita ac dolores, illarum miserer, ijsq; succurrerem.

Dum id mea anima audiret dici à suo DEO, fuit vehementer turbata, ac dixit: Quid est hoc, mi Domine, & DEUS mi? ego non habeo ulla merita, sed multa delicta & peccata, quæ commisi coram tua Divina Majestate: neq; præstiti quidquam tibi gratum, ac proinde propter tua sacratissima merita ipsis præstabis gratiam & misericordiam, proptèrque tuam infinitam bonitatem. Bene habet, Anima (dixit Dominus) ego tamen cogito facere, quod à me petunt, ac postulant istæ animæ, ad

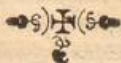
cum modum & finem, quo id à me petunt. Rursum replicui cum dolore dicendo; nullâ ratione sic fieri debere, si quidem id ipsis nihil posset prodesse. Dominus autem respondit: Veni huc Anima, quare consternaris & miraris tantopere, à me propter te fieri id, quod à me petunt, cum tot jam annis, sicut scis, te detineam in craticula S. Laurentij, & alijs multis doloribus atq; afflictionibus? Noli adeò consternari, quia & hoc, & multò plura faciam, ac facere cogito, propter te. Erant incredibiles affectus, quos tum sensi, doloris ac amoris DEI, cujus infinitam bonitatem in communicando se taliter suis creaturis admirabar.

§. VI.

Verùm ne propter suos timores intermitteret agere quod agebat, dum hæc infirmitates pateretur, voluit illi DEUS exhibere istam visionem (in Augusto Anni 1619.) Arripuit, inquit, me Divina Majestas quodam die in brachio, & traduxit per quendam exiguum ac demissum ignem: atq; in eo transitu sensi quasi languorem, seu difficultatem quandam respirandi, qualis sentiri solet aliquo die adivo supra modum calido, neq; sum experta majorem molestiam, quàm istam; & DEUS me duxit ad hortum sui cordis, seu pectus Christi JESU Domini Nostri, ubi fui summè recreata & confortata. Sequenti die Divina Majestas idem fecit, sed sensi in igne majorem molestiam, ac deinde in illo Divino pectore majus refrigerium, & majus solatium. Tertiâ die fecit Divina Majestas similiter, quo sum experta majorem difficultatem intra ignem, atq; etiam multò majus gaudium, solatium & recreationem in eo Divino horto Divini pectoris, non absq; speciali ejusdem agnitione. Postea me intromisit Dominus in suum Divinum Esse, ubi fui submersa, in illis Divinis tenebris ipsius Divinitatis. Non poteram intelligere, quid significaretur eo mysterio, & cogitabam, an non fortè me vellet Dominus transferre ad se, atq; mysterium significare,

ret, me ituram ad Purgatorium, ut ingrediar Cælum cum ea puritate, quæ talem locum decet. Dominus autem mihi dixit: Quid agis, Anima? deniq; tu propter tuos timores, tibi semper imaginariis molestior. Non est, quod cogitas. Istud mysterium significat, te his diebus magis esse occupatam cum proximis, quàm aliàs, ex mea voluntate: & quamvis cum ipsis pertranseas ignem, ego tamen te semper duco, sustinendo tuum brachium, neq; te derelinquo, ac deinde te pono intra me-

um pectus: atq; quando vel maximè times, etiam tunc te meâ manu sustento, nec te deserò, sed neq; deseram, donec te ex meo pectore deducam ad meam æternitatem. Noli metuere, quia, me adjuvante, quæcunq; egeris, bonum habebunt exitum. Hæc est significatio istius mysterij. Fui magnopere exhilarata, & gratias egi DEO pro omnibus.

CAPUT XI.

De charitate, quâ procuravit conversionem quorundam peccatorum, exhibendo se promptam, ad tolerandos pro ipsis graves cruciatus: & quomodo illi DEUS promiserit, quòd esset conversurus quemlibet, pro quo ipsa apud eum, die Sacræ Communionis intercederet.

Descendamus ad particularia. Demonstravit Marina suum ardentem zelum, quando se illi commendabant peccatores. Et quamvis ipsa neminem suspicaretur, versari in malo statu; si quis illum tamen ei indicabat, succurrebat ipsi pro viribus.

§. I.

Sub ipsa initia illi accidit, ut D. Aloysia de Padilia, Comes S. Gadeæ illam secum Empudiam ad paucos dies duceret, pro suo solatio, & D. Martini de Padilia sui mariti, qui erat ejus loci Gubernator. Habebant domi sue quoddam mancipium, Maurum pertinacissimum in sua secta, ac aversissimum ab ingressu templi. Quod cum ipsa rescivisset adibat cum una socia locum, in quo ille distinebatur eluendis pannis (erat enim lotor) & loquebatur cum eo quàm suavissimè de rebus, concernentibus ipsius animam. Dum pro illo oraret, incepit durum cor Turcæ emolliri, qui, DEO disponente, quâdam nocte somniavit, quòd prateri-

ens aliquod templum, viderit apertam portam, & intus in throno habente gradus, venabilem quendam virum, (descripsit ipsum tali indutum vestitu, quali hic consueverunt uti Episcopi) qui illum vocavit, dicendo ipsi: Martine, ascende huc. Ille verò respondit: Ego non vocor Martinus, sed Ali, & non sum Christianus, neq; ingredior templum. At Sanctus dixit: Debes ingredi templum, ac vocari Martinus (fortè, quia ipsius Dominus, ille Gubernator, ita vocabatur) & accedens compulit ipsum ingredi, adactum ictu, quo & accedens illum percusserat. Recensuit hoc somnium famule DEI, atq; sic, demum animum ad fidem adjecit, & est adnumeratus Christianis.

Deinde, cum agrotaret, simile quiddam evenit cum alijs duobus Mauris, mancipijs Comitissæ de Alcaudete & ipsius Filia, quos ea Domina ad illam miserunt, ut ei quadam nunciarent, & ipsa inde sumeret occasionem, cum illis agendi, de eorum conversione, quod fecit. Et conversi sunt, dicente uno, quòd somniaverit, dictum sibi fuisse, à quodam valde venabili Viro: Joannes Baptista, adverte, non posse quencquam salvum fieri, nisi